

## Nr 118

Av herr **Rimås m. fl.**, om vidgad möjlighet för trädgårdsföretagare att erhålla lånegaranti för rationalisering.

Lantbruksstyrelsen kan enligt bestämmelserna i kungörelsen 1935: 354 bevilja lånegarantier för rationalisering endast till de mindre företag inom trädgårdsnäringen, som förutom brukaren sysselsätter högst en helårsanställd arbetare. Med tanke på rådande kreditsvårigheter och angelägenheten av att rationaliseringar inom näringen kan komma till stånd, vill vi ifrågasätta riktigheten av att de medel staten ställer till förfogande begränsas till att gälla endast ovannämnda mindre företag.

Lantbruksstyrelsen har i skrivelse (16/8 1957) påtalat, att det inom företag, som författningsenligt inte kan komma i åtnjutande av statligt stöd, finns många som är i behov av rationaliseringar men saknar möjligheter att lösa kreditfrågan. Dessa medelstora och större företag inom trädgårdsnäringen bedöms av styrelsen ha goda förutsättningar att tillgodogöra sig rationaliseringens fördelar. Den som får statlig kreditgaranti, som riksdagen beviljar för rationaliseringar, skulle enligt lantbruksstyrelsens mening komma trädgårdsnäringen till gagn på ett ännu bättre sätt, om garantierna finge beviljas även till större företag än sådana, som har högst en årsanställd arbetare.

Vi ansluter oss till lantbruksstyrelsens uppfattning och vill därjämte liksom styrelsen fästa uppmärksamheten på att en ändring, medförande att trädgårdsföretag med flera än en årsanställd erhöll möjlighet att få lånegaranti, innebär, att det statliga engagemanget därvid skulle motsvaras av vad som nu tillämpas på jordbrukets område. Enligt kungörelsen 1948: 342 om statligt stöd till jordbrukets yttre och inre rationalisering m. m. kan nämligen lånegarantier för inre rationalisering ges jordbrukare, oavsett deras jordbruks storlek.

Av tidigare beviljade lånegarantiramar på sammanlagt sex milj. kr. har drygt fyra milj. kr. inte tagits i anspråk. Detta ger vid handen, att en utvidgning av rationaliseringsstödet till att omfatta även större trädgårdsföretag inte skulle behöva ställa krav på höjning av det belopp avseende trädgårdsnäringens rationalisering, som Kungl. Maj:t föreslagit. Lantbruksstyrelsen framhåller, att den centralt fattar beslut i samtliga ansökningsärenden och har möjlighet att enhetligt pröva angelägenhetsgraden av de olika rationaliseringsprojekten. Därvid kan den tillse att de mindre företagarnas intressen inte åsidosätts, även om den ifrågavarande utbildningen av lånegarantiverksamheten kommer till stånd.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställer vi,  
att riksdagen måtte besluta att sådan ändring vidtages i  
kungörelsen den 3 juni 1955 (nr 354) angående statligt stöd  
till trädgårdsnäringens rationalisering, att lånegaranti må  
beviljas trädgårdsföretag oavsett storleksordning.

Stockholm den 22 januari 1958.

*S. Rimås*

*Hj. Åhman*

*Arvid Nilsson*

i Lönsboda

*Eric Nelander*

*Harry Carlsson*

*Johan Ahlsten*

i Tibro